

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/98/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714204872
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1714204872.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: X./ L. I., narodená XX.X.XXXX, trvalý pobyt T., T., štátna občianka SR, X./ Y. J., narodený X.X.XXXX, bytom L. XX, F., štátny občan SR, o zaplatenie 5.470,19 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 37C/214/2014-80 zo dňa 28.3.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, č.k. 37C/214/2014-80 zo dňa 28.3.2017, v napadnutom výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o nároku na náhradu trov konania z r u š u j e a v e c v t o m t o r o z s a h u v r a c i a s ú d u p r v e j i n š t a n c i e n a ď a l š i e k o n a n i e .

o d ō v o d n e n i e :

1. Okresný súd Pezinok, rozsudkom č.k. 37C/214/2014-80 zo dňa 28.3.2017, uložil žalovaným 1 a 2 povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3 571,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne odo dňa 13. 2. 2014 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,- eur, splatných vždy do konca kalendárneho mesiaca so splatnosťou prvej splátky v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného plniť a nezaplatenie čo i len jednej splátky riadne a včas má za následok splatnosť celého plnenia (výrok I.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že Slovenská L., E..L.. uzatvorila dňa 8.4.2005 so žalovanou 1/ zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytla úver vo výške 200.000,- Sk (čo je 6 638,78 eur), pri úrokovej sadzbe 12,60 % ročne, s lehotou splatnosti do 20.4.2015. Úver mal byť zaplatený v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 4.000,- Sk. (čo je 132,77 eur). Slovenská L., E.. L.. uzatvorila so žalovaný 2/ dňa 8.4.2005 dohodu o ručení, v ktorej sa žalovaný 2/ zaviazal splniť pohľadávky vzniknuté na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, ak ich po výzve nesplní žalovaná 1/. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.10.2009 postúpila Slovenská L., E.. L., pohľadávku voči žalovanej / žalobcovi. Listom zo dňa 24.1.2014 vyzval žalobca žalovanú 1/ na úhradu dlžnej istiny 7.177,69 eur. Listom zo dňa 24.1.2014 vyzval žalobca na úhradu dlžnej istiny 7 177,69 eur žalovaného 2/. Žalovaní na túto výzvu nereagovali.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, sa pre účely tohto zákona rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka

platného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Podľa § 100 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Súd prvej inštancie uviedol, že v danej veci zistený skutkový stav zodpovedal prostriedkom procesného útoku. Žalovaná 1/ sa nijako procesne nebránila a žalovaný 2/ svoj ručiteľský záväzok uznal. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že všetky splátky úveru, z uplatnených nezaplatených 55 splátok, ktorých splatnosť nastala pred dňom 21.6.2011 sú premlčané a preto žalobcovi priznal iba 32 splátok po 100,38 eur a k nim prislúchajúce úroky z omeškania vo výške 359,02 eur, celkovo 3.571,18 eur. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu žalobcu a žalovanej 1/ súd i bez námietky žalovaných prihliadol na premlčanie časti nároku úrokov z omeškania a žalobcovi tieto priznal len v nepremilčanej časti, pričom v prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol. Povinnosť plniť dlh v splátkach uložil súd prvej inštancie obom žalovaným spoločne a nerozdielne, pričom pre právnu istotu strán súd vo výroku rozsudku zároveň uviedol dispozíciu právnej normy podľa § 511 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 odsek 2 CSP, pričom vyhodnotil že žiadna zo strán sporu nemala vo veci plný úspech.

4. Proti rozsudku, v jeho zamietajúcej časti podal žalobca odvolanie. Súdu prvej inštancie vytýka, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca namieta, že ak súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti splátok splatných pred 20.6.2011, tak pochybil pri výpočte priznanej sumy, pretože podanou žalobou si uplatnil nárok na zaplatenie splátok úveru splatných od 20.6.2010 do 20.4.2015, v počte 59 a celkovej výške 5.922,42 eur. Žalovaní odo dňa postúpenia pohľadávky do dňa podania žaloby uhradili na uplatňované splátky sumu vo výške 452,23 eur, ktorou uhradili istinu splátok splatných odo dňa 20.6.2010 - 20.9.2010 a alikvotnú časť splátky splatnej dňa 20.10.2010. Žalobca si preto podanou žalobou uplatňoval sumu vo výške 5.470,19 eur pozostávajúcu z alikvotnej splátky úveru splatnej dňa 20.10.2010 vo výške 49,67 eur, 54 splátok úveru po 100,38 eur splatných od 20.11.2010 - 20.4.2015 spolu vo výške 5.420,52 eur (54 x 100,38 eur), t.j. spolu sumu vo výške 5.470,19 eur. Žalobca uviedol, že nie je zrejmé, z akého dôvodu mu súd prvej inštancie pri posúdení premlčania splátok splatných pred 21.6.2011 (t.j. alikvotnej splátky splatnej dňa 20.10.2010 a splátok úveru splatných od 20.11.2010 - 20.05.2011 spolu vo výške 752,33 eur) priznal len 32 splátok úveru. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie mu mal v prípade takéhoto právneho posúdenia priznať uplatnené splátky úveru splatné od 20.6.2011 - 20.4.2015 v počte 47 a celkovej výške 4.717,86 eur a prislúchajúci úrok z omeškania odo dňa splatnosti tej ktorej splátky do 12.2.2014 (vo výške 359,02 eur), úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 4.717,86 eur od 13.2.2014 do zaplatenia, t.j. sumu v celkovej výške 5 076,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 4.717,86 eur od 13.2.2014 do zaplatenia. Žalobca namieta, že mu súd prvej inštancie bez bližšieho odôvodnenia priznal len sumu vo výške 3.571,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 3.571,18 eur od 13.2.2014 do zaplatenia. Žalobca nesúhlasí ani s výrokom súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, keď nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu a argumentuje, že v danom prípade prichádza do úvahy pomerné rozdelenie náhrady trov konania tak, že úspech strany sporu, ktorej vzniká právo na náhradu trov, sa odpočíta od úspechu strany sporu, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov, a výsledok zakladá

pomerný nárok na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Na základe uvedeného žalobca nevidí dôvod v nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi (po zohľadnení zásady úspechu). V tejto súvislosti poukázal žalobca na to, že žalovaní si boli vedomí existencie svojho záväzku, na čo boli upozornení viacerými výzvami jednak zo strany žalobcu, a rovnako tak aj postupcu. Žalobca ďalej poukázal aj na to, že mu nebola priznaná ani suma súdneho poplatku. Súdny poplatok predstavuje náklady vynaložené žalobcom, ktoré by nevznikli v prípade splnenia si povinností žalovanými. Súdny poplatok predstavuje trovy konania, ktoré žalobca musel vynaložiť, aby sa domohol svojho práva, nároku na zaplatenie dlžnej sumy voči žalovaným, keďže žalovaní tak neurobili ani napriek výzvam žalobcu. Na základe uvedeného žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II zmenil tak, že žalovaným uloží povinnosť zaplatiť mu istinu 1.505,70 eur spolu s ročným úrokom z omeškania 8,25 % zo sumy 1.146,68 eur od 13.2.2014 do zaplatenia, alebo aby tento rozsudok v napadnutom výroku zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný 2/ k odvolaniu uviedol, že banky pomerne často využívajú služby tzv. inkasných spoločností pri vymáhaní nesplácaných dlhov. Neraz sa však dopúšťali chyby. Následkom bolo neplatné postúpenie pohľadávky a strata pre inkasnú spoločnosť. Jedným z kľúčových právnych predpisov upravujúcich činnosť bánk na Slovensku je zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v ustanovení § 92 ods. 8 upravuje veľmi presne, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. Banka musí splniť niekoľko podmienok. Musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil. Ak je napriek takejto písomnej výzve klient banky v omeškaní viac ako 90 dní čo i len s časťou dlhu, môže banka pohľadávku postúpiť uplynutím uvedených 90 dní. Banky však opakovane uzatvárali zmluvy o postúpení pohľadávky (pohľadávok) bez splnenia uvedených podmienok. Viaceré sudy judikovali, že takéto postúpenie pohľadávok je neplatné. Ide tu o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku...postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie mal skúmať, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné. Žalovaný 2/ uviedol, že inkasné spoločnosti, ktoré pohľadávky na seba neplatne prevzali, následne úvery mimoriadne zosplatnili. Aj toto konanie inkasných spoločností označili viaceré sudy za protiprávne. Podľa názoru súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave v rozsudku so sp.zn. 6Co/58/2016 a Krajského súdu v Prešove v rozsudkoch so sp.zn. 4Co/145/2014 a sp.zn. 19Co/177/2014, patrí zosplatnenie úveru pod správu úveru, na ktorú však má právo len banka (subjekt s bankovou licenciou). Inkasná spoločnosť, ktorá žiadnu bankovú licenciu nemá, nemá právo úver spravovať a teda ani vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť. Na podporu svojich tvrdení žalovaný 2/ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 19Co/363/2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 6Co/59/2010, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 4Co/145/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 19Co/177/2014.

6. Žalobca v replike poukázal na oznámenie postúpenia pohľadávky žalovaným 1/ a 2/ postupcom. V takomto prípade sa dlžníci nemôžu úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.6.2003, sp.zn. 4 Obo 210/01). Žalobca zastáva názor, že aktívnu legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky a ustanovenie § 92 ods. 8 zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku.

Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené podľa žalobcu vyplýva aj z § 4 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, podľa ktorého veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu. Zákonodarca v uvedenom ustanovení jednoznačne definoval, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. V poznámke pod čiarou zákonodarca tento osobitný právny predpis zároveň definoval - odkazom na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Ak by teda zákonodarca mienil v ust. § 92 ods. 8 zákon č. 483/2001 Z.z. upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ust. § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch (ktoré pojednáva o postupovaní pohľadávok veriteľa) - a to jednoznačným odkazom na ust. § 92 ods. 8 č. 483/2001 Z.z. Žalobca podporne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/20/2016, zo dňa 2.5.2017 a sp.zn. 19Co/2/2016, zo dňa 02.05.2017. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákon č. 483/2001 Z.z. nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákon č. 483/2001 Z.z. nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákon č. 483/2001 Z.z. Podľa žalobcu doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákon č. 483/2001 Z.z., nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona č. 483/2001 Z.z. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. Žalobca ďalej argumentuje, že v súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1 355 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k zneniu ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok zastáva názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 č. 483/2001 Z.z. (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.3.2016, sp.zn. 12Co/223/2015. Podľa žalobcu zo znenia ust. § 92 ods. 8 nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. V ňom sa uvádza: „ T. F. E. T. A. F. W. G., ak V. X. T. T. T.Á. (T.: A. I. Z. T. T. T., W. R. Č.) G. F. E. T. A. F. I. T. A. U. Z. C. U. R. T.X.; M. W., ak L. U. I. V. L. L. Č. N. Č. M. K. T. A. U. F. E. T. A. F. T. R. C.“. Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Predmetné ustanovenie je podľa žalobcu potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je podľa žalobcu zrejмый aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/511/2015 zo dňa 9.12.2015, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.5.2015, sp.zn. 8Co/163/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 4.11.2015, sp.zn. 7co/540/2015. Žalobca ďalej argumentuje, že podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie,

voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené žalobca tvrdí, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Žalobca nesúhlasí ani s tým, že by predmetné ustanovenie spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, nakoľko predmetné ustanovenie je v súlade s ustanovením § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchylné od predmetného zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017. Žalobca uviedol, že zmluvné strany si v zmluve o splátkovom úvere dojednali plnenie v splátkach s presným stanovením termínov splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaní sa dostali do omeškania, uvedené termíny neplnili a právnenému predchodcovi žalobcu tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Právny predchodca žalobcu toto svoje oprávnenie nevyužil, pričom mimoriadnu splatnosť vyhlásil žalobca a to podaniami zo dňa 24.1.2014 označenými ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 24.1.2014 (dodržaním lehoty podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Postúpením pohľadávky sa stal sám žalobca veriteľom pohľadávky, pričom základným právom veriteľa je v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje právo veriteľa požadovať splatenie svojej pohľadávky. Na základe uvedeného považuje žalobca za nesporné, že spolu s postúpenou pohľadávkou prešli na neho všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zosplatenie dlhu veriteľom znamená, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach. V dôsledku nesplnenia povinností dlžníkom sa stáva splatný celý dlh vyhlásením jeho zosplatenia. Táto skutočnosť však nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu dlhu dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pristúpil žalobca a to po postúpení predmetnej pohľadávky.

7. Žalovaný 2/ v duplike zotrval na svojej argumentácii vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky zo spotrebiteľského úverového vzťahu bankou. Uviedol, že v prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Žalovaný 2/ tvrdí, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl). Označené ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, by mal súd prvej inštancie zisťovať, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

8. Žalovaná 1 vyjadrenia v odvolacom konaní nepredniesla.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. Predmetom sporu v danej veci je zaplatenie úverovej istiny 5 470,19 eur, ktorá zodpovedá nedoplatku za 55 úverových splátok po 100,38 eur vyčíslených do 20.4.2015 (žaloba, č. 1. spisu 55), úroku z

omeškania 8,25 % ročne vyčísleného zo splátok splatných od 21.6.2010 do 21.2.2014 spolu vo výške 599,27 eur a úroku z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 5 470,19 eur od 13.2.2014 do zaplatenia.

11. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby, keď súd prvej inštancie pre premlčanie práva žalobcu vyhovel jeho žalobe len v rozsahu uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi úverovú istinu, ktorá zodpovedá súčtu 32 splátok (3 212,16 eur) jak nim prislúchajúce úroky z omeškania vo výške 359,02 eur, spolu 3 571,18 eur, ako aj úroku z omeškania z priznanej istiny.

12. Súd prvej inštancie správne vzťah medzi stranami sporu posúdil ako vzťah spotrebiteľský, ktorý má základ v spotrebiteľskej úverovej zmluve a táto skutočnosť nebola stranami sporu ani spochybnovaná.

13. Podľa ustanovenia § 220 odsek 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Rozhodnutie je riadne odôvodnené vtedy, ak spĺňa náležitosti uvedené v citovanom ustanovení § 220 odsek 2 CSP. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené dokazovaním, ale aj s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je preukázať jeho správnosť, preto odôvodnenie rozhodnutia musí byť aj prostriedkom kontroly postupu a úvah súdu. Uvedené znamená, že odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať také vysvetlenie dôvodov, aby bolo pre stranu sporu zrozumiteľne preskúmateľné, bez toho, aby strana sporu musela úvahy súdu dopĺňať vlastnými výpočtami a dohadmi. Ak je z rozhodnutia rozpoznateľné ako bolo rozhodnuté, avšak odôvodnenie je vnútorne rozporné so zisteným skutkovým stavom, potom je nezrozumiteľné a o takýto prípad ide aj v preskúmvanej veci. Pokiaľ predmetom sporu bola úhrada úverovej istiny zodpovedajúca súčtu splátok do 20.4.2015 (bod III žaloby, bod I odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) a súd prvej inštancie dospel k záveru, že právo na zaplatenie úverovej istiny zodpovedajúcej súčtu splátok do 20.6.2011 je premlčané, potom súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo z nepremľaných splátok úveru od 21.6.2011 do 20.4.2015 (splátky úveru po 20.2.2014 sa podľa žalobcu stali zročnými dňa 12.2.2014 z dôvodu zosplatnenia úveru - bod III žaloby) čo je spolu 47 splátok, vyhovel žalobe len v rozsahu 32 splátok. Tento svoj záver súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil, z ktorého dôvodu sa stal napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Táto skutočnosť zakladá v odvolacom konaní dôvod pre postup odvolacieho súdu podľa § 389 odsek 1 písmeno b/ CSP, pretože nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v právnom poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúce Ústavy Slovenskej republiky.

15. V podmienkach danej veci súd prvej inštancie postupoval správne keď na predmetný prípad aplikoval ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinného od 1.5.2014, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť, alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Toto zákonné ustanovenie (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) upravovalo postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv a súd bol povinný ex offio prihliadať na premlčanie aj bez toho, aby strana sporu vzniesla námietku premlčania a taktiež bol povinný ex offio prihliadať aj na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, brániaci uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj bez toho, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

16. Dňa 27.9.2018 bol v Zbierke zákonov, č. 98/2018 uverejnený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 271/2018 Z.z., podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie

ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa do súladu s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť. Odvolací súd tak zistil, že ustanovenie zákona (§ 5b zákona č. 250/2007 Z.z.), ktoré aplikoval súd prvej inštancie a ktoré by musel aplikovať v rámci svojho rozhodovania aj odvolací súd, nie je v súlade s Ústavou SR. Súdny sú pri rozhodovaní viazaný nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Z uvedeného potom vyplýva, že postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

17. K otázke hmotnoprávných účinkov nálezu o nesúlade právneho predpisu (jeho ustanovenia) s ústavou zaujal ústavný súd zjednocujúce stanovisko v uznesení sp.zn. Plz. ÚS 1/06 zo dňa 11.10.2006. Konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s ústavou treba vykladať tak, že platia ex tunc, t.j. od začiatku, a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v Zbierke zákonov, ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho uverejnenia v Zbierke zákonov. Podstata tohto právneho názoru sa v praxi prejavuje v tom, že ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom ústavného súdu vyhlásené za nesúladne s ústavou, stráca po márnom uplynutí lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy platnosť ex tunc, t.j. bolo anulované od počiatku. Na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Pokiaľ preto súd rozhoduje v čase, kedy už ustanovenie zákona nesúladne s ústavou nie je účinné a platné, t.j. nie je už súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona aplikovať, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď nárok vznikol (došlo k premlčaniu nároku), bolo toto ustanovenie platné a účinné. V takomto prípade treba na vec aplikovať právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením (§ 41a ods. 3 zákona č. 318/1993 Z.z.). Z vyššie uvedených dôvodov by nemohol odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ani keby bol preskúmateľný a vecne správny.

18. Okrem uvedeného zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že predmetný spotrebiteľský úver bol žalovanej 1/ poskytnutý Slovenskou sporiteľňou, a. s., ktorá má postavenie banky. Žalobca sa stal veriteľom z tohto úverového vzťahu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.10.2009. Postúpenie pohľadávky znamená, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nevyžaduje súhlas dlžníka. Ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, pre ktorú Občiansky zákonník vyžaduje písomnú formu zmluvy o postúpení, pričom zároveň ustanovuje, aj ktoré pohľadávky nie sú spôsobilé byť predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať podmienky postúpenia pohľadávok v špecifických prípadoch postúpenia pohľadávok odlišne, respektíve môžu upravovať aj špecifické podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre platné postúpenie pohľadávky. V prípade postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru poskytnutého bankou upravuje špecifické podmienky postúpenia takejto pohľadávky zákon č. 483/2001 Z.z. v ustanovení § 92 odsek 8 (v znení účinnom ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky 15.10.2009), ktoré umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe len splatnú pohľadávku, respektíve časť pohľadávky, ktorá je splatná. Súd prvej inštancie sa postúpením pohľadávky zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy respektíve, otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z pohľadu podmienok ustanovenia § 92 odsek 8 zákona č. 483/2001 Z.z. nezaoberal, pričom zo skutkového stavu je zrejmé, že v tomto prípade došlo k postúpeniu aj nesplatennej pohľadávky. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej na strane žalobcu, alebo pasívnej na strane žalovaného je základom súdneho konania, a súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenavrhol.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba v časti prevyšujúcej výrok o peňažnej povinnosti žalovaných 1/ a 2/ zamietnutá a v závislom výroku o trovách konania postupom podľa § 389 ods. 1 písmeno b/ a c/ CSP zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie bude primárne zaoberať otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z pohľadu splnenia podmienok daných ustanovením § 92 odsek 8 zákona č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti súdu prvej inštancie rozsudok NS SR sp.zn. 5 Cdo 36/2020, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR /2021 pod číslom R 4/2021 a ktorého práva

veta, druhá časť udáva, že „...ustanovenie § 92 odsek 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení do 31.12.2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná. Pokiaľ súd prvej inštancie dospeje k záveru, že žalobou uplatňovaná pohľadávka bola žalobcovi platne postúpená, rozhodne o hmotnoprávnej dôvodnosti nárokov žalobcu a svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 220 odsek 2 CSP riadne, s prihliadnutím na konkrétne zistenia, odôvodní. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného a aj tohto odvolacieho konania (§ 391 odsek 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).